

премъдрость можеше да рече, че, ако чело-  
вѣкъ ся оправдава съ вѣра-та безъ дѣла-та  
законны, (Рим. 3; 28), може да бѣде равно-  
душень за онова, кое-то повелява законъ-  
тъ: но въ Божіе-то смотреніе намираме ис-  
та та и сама-та вѣра, че дѣйствува въ на-  
ши-ты развратены сърдца голѣмо-то и само-  
то основателно начало на послушаніе-то. И-  
стинна-та вѣра съдържава заедно и любовь-  
та. Мы не можемъ да повѣруваме въ Исуса  
Христа отъ сърдце безъ да го обычае. И  
любовь-та съдържава заедно и послушаніе-  
то; зашто-то, *Ако мя обычате, заповѣди-  
ты ми увардете, говори Спаситель-тъ* (Ю-  
ан. 14; 15). *Кой-то има заповѣди-ты ми,  
и ги варди, той мя обыча* (Юан. 14; 21).

Така щото, ако имаме вѣра, чрезъ коя-то  
да гледаме само на Исуса Христа за спа-  
сеніе, а не на своя-та си добрина, или по-  
слушаніе, ще ся принудимъ съвременно отъ  
любовь да пазимъ Божіи-ты заповѣди.

Кой-то ся труди да благоугодава Богу  
само отъ страхъ на мъка-та, или съ надѣж-  
да за въздаяніе, той прави като робъ, или  
като закупень. Но послушаніе-то въ Христа  
трѣбова да станова произвольно: зашто-то той  
нарича людіе-то си не роботы, но братія и  
пріатели (Юан. 15; 15. Мат. 28; 10).

Ѣ Друга причина трѣбова да ны настави  
да слугуваме Богу: тя Ѣ *благодарность-та*.

Ные сме бескрайно задължени Христу; за-  
што-то нему длъженствуваме сички-ты надеж-